

MURRAY, GUSTAF

**Predikan, hållen wid riksdagens början
i Örebro, den 30 julii 1810, och enligt
det högwördiga prest- ståndets begäran
utgifwen af Gustaf Murray ... Örebro, tryckt
hos Nils Magnus Lindh, 1810.**

Örebro
1810

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

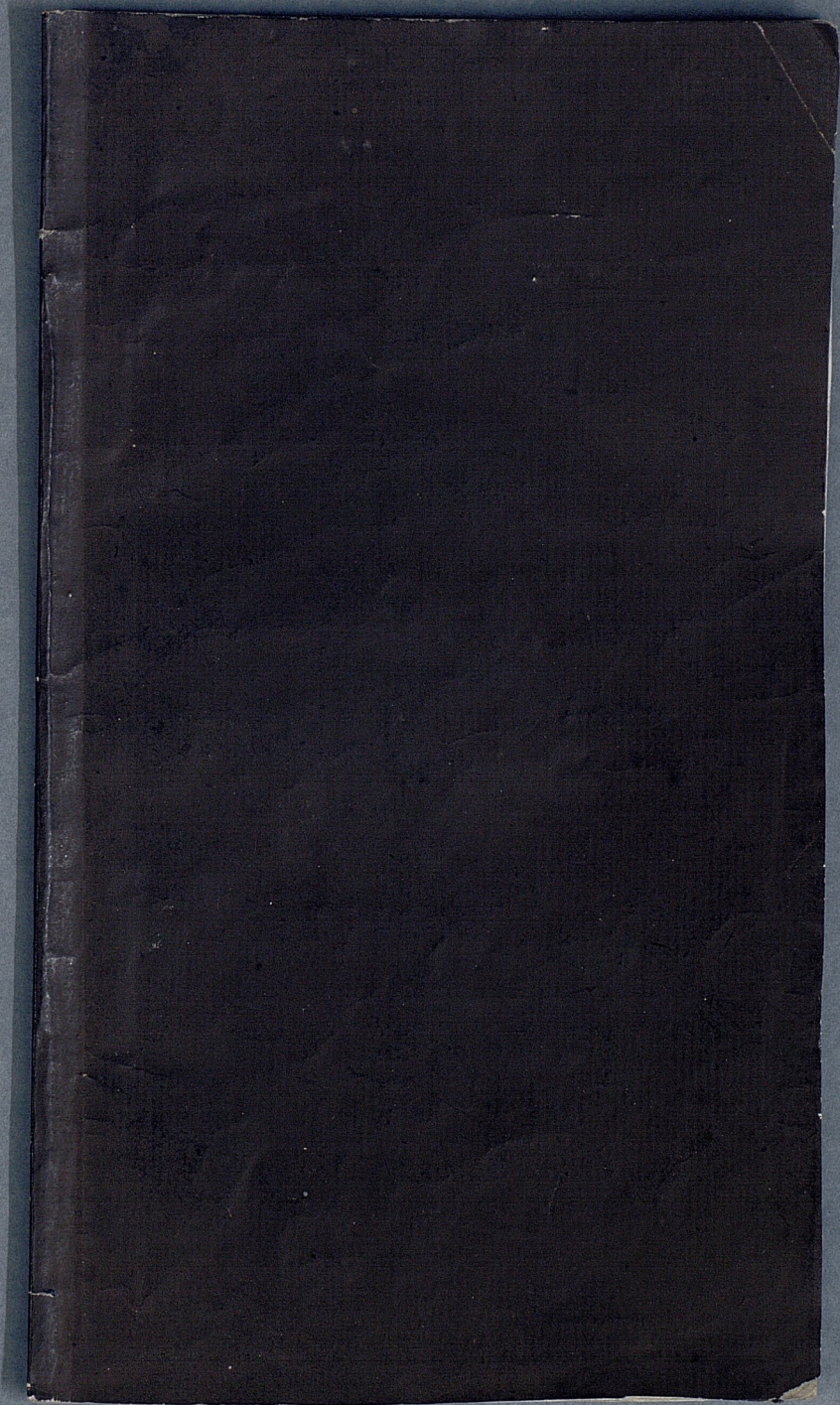
- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Teal
Fred.
Piked.
(B.)
o

1810
1700-1829

18

of

1810.

Sv. Saml.
Teol.
Pred.
Riksd.
(Br)
1700-1829

Predikan,

hållen wid

Riksdagens början

i Örebro,

den 30 Julii 1810,

och enligt det Högmördiga Prest-Ståndets
begäran

utgifwen

af

Gustaf Murray,
Seraphimer-Ordens Biskop.

ÖREBRO,

Tryckt hos Nils Magnus Lindh,
1810.

W E I T E R E

W E I T E R E

den 20 Juli 1810

Erhöchtes Königl. Preuss. Staatsministerium
zu Berlin

W E I T E R E

W E I T E R E

W E I T E R E

W E I T E R E

1810

Herre, Dig i Nåd förbärma,
Hör ditt folk, som hjelp begär,
Du, som ömmar för de arma
Och vår enda tillflykt är,
Kom att från vår hjeska wända
Våra synders swära lön,
Och ditt ljus från höjden sända,
Fråls ditt folk, och hör des bön!

Så nalkas Dig, o Gud, i dag Swea
Folk! — Och när war ett folk i ett
förrre behof, att till Dig taga sin till-
flykt, att till Dig höja sin bön, att af
Dig önska sig uplysning och hjelp och för-
tro sig åt Din allwisa ledning, Du Gud,
som hwälfwer alla Rikens öden!

Då Rikets Ständer nyligen skildes
från sin Konungs Thron, hwem föreståldte
sig att vår älskade Konung så snart skul-
le nödgas att dem åter sammankalla? Wi
gjorde oss hopp att i ett ostördt lugn få
njuta frukten af de beslut, som blifwit
fattade, af de anstalter, som blifwit wid-
tagna, att utur sitt fall åter upresa et
blöddande Fosterland. — Men — huru korrt
war vår glädje? Huru hastigt förswann

icke hoppet om en ljusare framtid? — Det försvan med honom, den Fursten, wid hwilken Konungen fästat sitt Faderliga hjerta och Nationen sin kärlek och sina glädaste utsigter. — Annu har aldrig någon sorgeligare händelse varit en orsak till öfwerläggning emellan Konung och Folk i Swea Land. Hwilka åskmoln hafwa åter sammandragit sig öfwer oss! Mörker mörter wår forskande blick, då förödelser, dem fordna störmär esterlämnat, ligga ännu oafshulpne i spåren! — — Hwem uprättar wårt nedslagna sinne? Hwärt, hwärt wilje wi i wår willrådighet fly? —
 ”Herre Dig i Nåd förbarma!
 ”Fräls Ditt folk och hör des bön!
 Fader wår m. m.

De heliga Guds ord, som på gifwen befattning skola leda wår andakt, läsas i den 90 Psalmen och des 15 wers:
 Gläd oss igen efter det wi så länge olycka lidit hafwe.

Ditt ord war under Seflers lopp
 Wår säkra berg, wårt enda hopp;
 Låt oss behålla uti ro
 Wårt sinneslugn, wår enkla tro!

Woro

Woro Israeliterne ett folk, som Gud
 fordom framför andra utmärkte genom de
 yppersta wålgerningar, så woro de ock et
 folk, som genom olydnad och otacksamhet
 ofta störtade sig i olyckor. Nyss frälsade
 från Egypti tråldom, försatte i en ester-
 långtad frihet och städde på färdens till det
 utlofwade Kanaans land, glömdo de snart
 sina fordna förödmjukelser; friheten urar-
 tade till tygellöshet, och menigheten reste
 sig icke allenast up mot den store Man-
 nen, som Gud till Lagstiftare och Anför-
 rare dem gifwit, utan trofsade ock ome-
 delbarligen Gud och häbdade sjelfwa mild-
 heten uti hans styrelse. Såliden blef att
 Gud nödgades tukta deras öfwermod på
 en lång och mödosam färd genom Arabi-
 ens rysliga ödemarker. Dagligen mötte
 dem nya hinder att öfwerwinna, dagligen
 nya swårigheter att besegra. Döden härja-
 de och spridde en så allmän förödelse, att
 nu snart endast få återstodo af dem, som
 gått utur Egypten. — Det äro dessa Her-
 rans straffdomar, på hwilka Moses tän-
 ker i den 90 Psalmen. Det är på dem
 han leder Israeliternas uppmärksamhet.
 Och så tryckte af Herrans hämnande hand,

så

så fördjupade i sorg och bekymmer, upmuntrar han dem att med honom uplyfta hjertan och händer till den Allsvåldige. "Gläd oss igen efter det vi så länge olycka lidit hafwe!"

Men lemnom Israel! Tänk om på oss sjelfwe!

Tänk om på de olyckor vårt Fosterland lidit;

Erinrom oss den räddning och hjälp vårt Fosterland endast af Gud kan wänta.

Mätte dessa föreställningar göra blifwande intryck på oss alla!

Det gifwes knapt något Rike, som oftare och wädeligare blifwit skakadt af inre oroligheter och yttre hwälfningar än vårt Fädernesland. Rastom en blick in i förswundna tidehwarf; Öpnom häfverna; Och wi se der mer än ofta de farligaste stämplingar mot Samhållsordningen, folkets lagliga rättigheter trampade, och grymma fiender blodfärgande Fosterjorden. — Min tanke följer med tidens lopp och wille så gerna dröja wid den lysande tidpunkt, då Swerige efter oupphörliga stormar omsider

fiber ägde en önskad hwila, då des åter-
 bruk började tillwäxa, des handel blom-
 stra, konst och wettenskaper upmuntra-
 des, uplysningen widgades, wälmågan
 tilltog och Swenska Nationen, frejdad för
 krigsbragder, ej mindre i friden utmärkte
 sig bland folkslagen. — Hwem önskade sig
 icke tillbakas i de lyckliga åren, då Swe-
 rige fick njuta ett afundswärdt lugn, oaf-
 tadt den förbisring och förstörelse, som ut-
 breddes öfwer alla öfriga Europens länder
 och millioner Menniskor offerades för att win-
 na en inbillad frihet, som i sjelfwa werket
 war det tyngsta förtryck? — Men fridens
 Engel flygtade åfwen från Sweriges grän-
 sor. Allt ifrån den stund, då det åter in-
 mångde sig i Europas allmänna öden, då det wille ta-
 ga en afgörande del i dessa förwirrade werlds-
 händelser, började des olyckor; Och hwilken
 tunga kan uttala dem alla, som wi af denna
 anledning så länge lidit hafwe? —

Snart inkråftades de bördigaste Land-
 sträckor af mågtiga fiender. Riket blef sty-
 fadt; Skattkammaren tömd; All handel och rö-
 relse hämmad; Och hunger och elände inträng-
 de i de boningar, där wälmåga, trefnad och
 sällhet förut blomstrade. Det stridbaraste Man-
 ffa-

fläpet stupade på slagfältet, och de, som icke
 stupade för fiendens kulor och swärd, blefwo
 borttryckte af smittosamma sjukdomar. Sjelf-
 waRikets Huswudstad war nära att plundras
 af fiender. — Ingen styrelsekraft — Ingen
 känsla af medborgerlig trohet — Allt tycktes
 wara förloradt — — O mitt Fädernes-
 land, du war hardt nära din fullkomliga up-
 lösning! Willrådiga eller förtwiflade fä-
 der, gråtande makar och wårnlösa barn, —
 se där din enda egendom.

Men wid tanken på denna rysliga
 belägenhet, förgåtom icke att höja en tack-
 sam suck till Försynen, som, då förbiftrin-
 gen syntes wara stigen till sin höjd, åter
 förbarmade sig, och utur en ljuf hwila
 wäckte den ädle Fursten, som redan förr
 en gång wågat sitt blod för Fäderneslan-
 det och upprätthållit sin Broders spira. —
 Alla söndrade hjertan förenades omkring
 den milde **CHR** den Trettondes uppresta
 Thron. Folket hyllade honom af erkän-
 sla; och när har någonsin en Konung
 med större försakelse af sin magt, med
 större upriktighet och redlighet, med lifli-
 gare känsla af Medborgares egna rättig-
 heter, i alla Rikets wår rådpågat med
 sitt Folk? — Med Friden återwände nu
 Fri-

Friheten; med Friheten Rikets sjelfbestånd; med Rikets sjelfbestånd allas hopp och allas beslut till ädla upoffringar att bota de refswor, som woro följder af så många års olyckor. —

Det enda, som ännu bekymrade oss, war Thronföljden; men äfwen detta bekymmer skingrades lyckligt. — CARL AUGUST blef wald till Swea Rikets Kronprins; — Och hwilket wal wäckte någon sin et ljufware hopp för kommande tider? — CARL AUGUST! — Hwem är Swensk, och kan utan rörelse nämna detta för Sverige dyrbara namn? — Det war Han, som med sitt alt omfattande förstånd och med sin mogna erfarenhet, wi hoppades, länge skulle regera öfwer et tacksammt folk. Det war Han, som war älskade Konung med wållust kallade sin Son. — Han war et dyrbart föremål för Nationens wäntan och alla Folkklafers hopp. — — Men han är icke mer! — Ifrån oss är han förswunnen, och — med honom våra förhoppningar. — Våra hjertan blöda, och hwarje gladare utsigt skymmes af våra tårar. — — Till råga på våra olyckor har hos någre förwillade Bröder sorgen öfwer denna oförgätliga Prins blifwit förwandlad i et mistroende, i en yrsla, så olif Swenska
Fol-

Folkets mannlige lynne och tänkesätt, så förströande genom oordningar och laglöshet.

O, i hvad olyckor, Gud, hafwe wi blifwit försänkta! Hvad kunna ännu följerna blifwa! Hvem kan dem alla förutse? — Men förskom icke i framtiden! Wågom icke med en brottslig förmåtenhet söka intränga i Försynens dolda beslut! Bjudom ej till att uplyfta täckelset, som höljer kommande dagar! — I vår stora olycka, i vår djupa sorg, erinrom oss att "Gud är ännu Domare på jorden!" Erinrom oss att "Hans tankar icke äro våra tankar och hans wågar icke våra wågar." — Nej "så mycket himmelen är högre än jorden, så äro ock Hans wågar högre än våra wågar och Hans tankar än våra tankar." Till honom tagom vår tillflykt; ty det är endast Han, Endast Gud, af hwilken vårt Fosterland kan wänta sin hjälp och räddning.

Eller huru skulle wi förtrösta på oss sjelfwe, vår egen kloshet, vår egen styrka? Huru förlita på Menniskors hjälp? Hafwe icke derpå redan så ofta beswikit oss sjelfwe? Hafwe wi icke ofta sett oss bedragne i våra ljuswaste förhoppningar?

Och

Och är icke den oförmodade förlust wi gjort af den Prins, wi nu alle begråte, et nytt sorgligt bewis på wanfligheten af alla jordiska förslag? ”Hjelper Herren oss icke, hwem kan ”då hjälpa? ”Sannerliga, Israel hafwer ingen hjälp,” — Swea Land hafwer ingen hjälp, ”utan när Herranom sinom Gud!”

Ja, Hans hand är ännu icke förkortad, att Han icke åter kunde hjälpa? När war hans bra tilllyckt att Han et botfärdigt folks suckan icke skulle höra? Känne wi icke alle hans Fadershjerta? Skulle Han finna en glädje i wår ofärd? Skulle icke loffsånger, som uppsändas af glada hjertan, wara honom de käraste? Tänk om på Hans ord: ”Hasteliga talar jag emot ett ”Folk och Rike, att jag det utrota, för- ”härja och förderfwa will; men om det ”omwänder sig ifrån sin ondskan, så skall ”jag och låta mig ångra det onda, som jag ”tänkte göra dem.” — O, hwad tröst, hwad glädje för ett i olyckor nedsänkt folk! — O låtom oss icke mistrosta! Låtom oss icke fege och willrådige öfwergifwa alla medel till wår räddning! — ”Frukta dig intet, ”Du Land; ty Herren kan ännu göra måg- ”tig ting med dig.” — Har icke Han redan tillförene uti de största olyckor räckt oss en
skyd-

flyddande hand? Hafswe wi icke ofta för-
 farit, att vår fruktan warit öfwerdrif-
 wen, att räddningens stund då warit när-
 mast, när wi trodde hoppet wara förlo-
 radt? Genom stormarna renas luftkret-
 sen. Genom elden luttras guldet. Alla
 Folkslags och tidehwarfs häfder wittna, att
 Menniskoslägtets högste förädling genom
 förwånande hwälfningar ofta blifwit för-
 beredd. War det icke genom martyrernas
 blod och seklers förödelse, som Jesu Kry-
 sta fördes till seger, och korsets fana restes
 att mot öfwerwäld och tråldom flydda jor-
 dens barn. — O Gud, Du som war mäg-
 tig att ur ödslighetens natt frambringa
 alla werldar i den skönaste ordning, skul-
 le Du ej weta att af et skakadt Rike ut-
 bilda et förnyadt?

Men wilje wi det hoppas, önske wi att
 Gud efter så många lidna olyckor åter
 skall glädja oss, så böre wi ock wara de,
 öfwer hwilka Gud sig kan förbarma, hwil-
 ka han kan glädja. — Den olycka, wi
 samfält lidit, den nöd oss gemensamt trycker,
 den sorg oss qwäljer, de faror, som hota
 et allskadt fosterland, böra wäckas oss alla,
 att förödmjuka oss under Guds mägtiga
 hand,

hand, böra beweka och förnä oss alla
 att råcka hwarannan en broderlig hand,
 förena alla söndrade sinnen, utplåna allt
 hat, döda alla ensidiga affigter, afhålla
 alla från öfwerdrift i sitt nit, från
 dessa räddningsförsök, som långt ifrån att
 kunna förbättra vår ställning, skulle öka
 förwillelsen och förwärra vår belågenhet.
 Kärlek till Konung och kärlek till Foster-
 landet böra styra alla våra rådplågnin-
 gar, stadga alla våra beslut och up-
 muntra alla att med förenta krafter up-
 rätt hålla Fäderneslandets sjelfständighet
 och ära. — Af den enighet, som nu
 blir rådande, af den aktning för Lagar
 och Ordning, som wi ådagalägge, af den
 fosterlands kärsla, som utmärker alla vå-
 ra företag, beror den aktning, wi ännu
 kunne äga hos Grannar, det anseende, wi
 kunne wänta oss bland Europens öfriga
 Nationer. — Det äro icke blott samtida,
 som hafwa sin uppmärksamhet fäst på
 oss. Nej! Efterkommande, ja våra egna
 Barn blifwa våra domare. — Så talar en
 forntidens wisaste Regent: "För Landets
 synder skull warda många förwandlingar i
 Förstadömen, men för deras skull, som
 förstån-

förståndige och förnuftige äro, blifwa de länge.

Uck, were många förståndige bland Swea Folk, så skulle wi ock icke förgåfwes påfalla den högtbesutne i Himmelen om hjelp och räddning. Han har sjelf sagt: "Åkalla mig i nöden, så will jag hjelpa dig." — O skulle i Swea Land icke finnas de, som kunna framtråda och med sina böner nedfalla wålsignelse och råd ifrån höjden? Herren J Makar, ären J Fäder, ägen J Fosterland — bedjen Gud. Bedjen! "Gläd oss igen efter det wi så länge olycka lidit hafwe!"

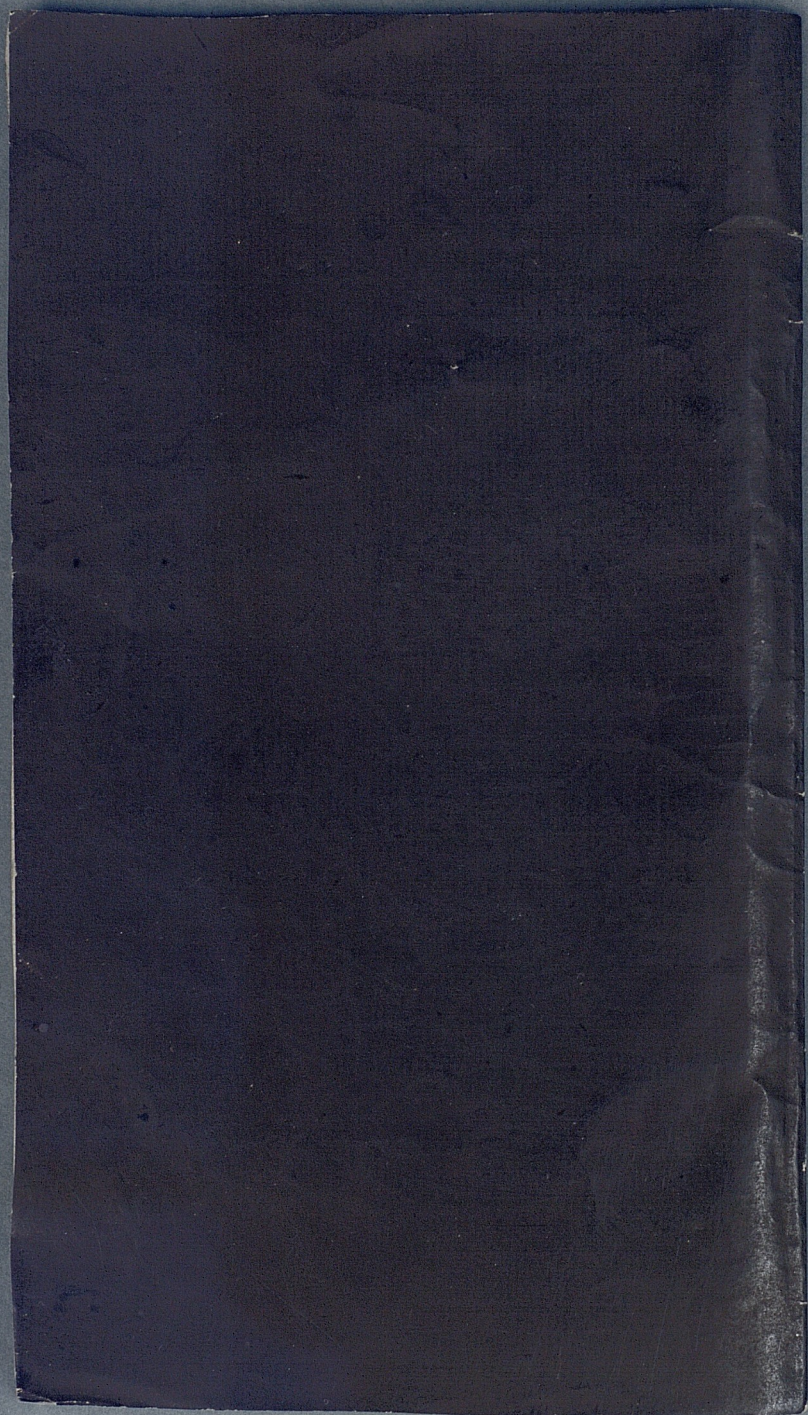
Konungen beder. — O Gud hör Hans bön! Åstorka Hans tårar! Låtta Hans bördor! Minnska Hans omsorger och bekymmer! — Bewara o Gud wår gode Konungs dagar! Styrk Hans krafter! Och låt honom i ett af honom frålsadt Folks glada wålsignelser skörda sina mödors lön! — Gif honom åter et stöd, som kan förljuswa Hans ålderdom och ersätta den förlust, som så nära träffat Hans hjerta!

"Gläd oss igen efter det wi så länge olycka lidit hafwe!" Skulle ännu flera olyc-

olyckor kunna uppstå, Ack Gud, Du, som
 är mäktig att göra öfwer alt, hwad wi
 kunna tänka eller bedja, afwänd dem! —
 Hwad Du öfwer vårt fosterland besluttit,
 är förböldt för våra ögon. Men Herre,
 "Skulle Du wilja förgöra den rättfärdige med
 den orättfärdige?" Slingra de moln, som
 ännu hota! Återställ glädjen, befästa lug-
 net i Svea så länge under Din aga suc-
 kande Land. — Inngjut i Rikets försam-
 lade Ständer en ande och en själ, att öf-
 wer allting frukta Dig, endast på Dig
 fästa sitt hopp, och under förtröstan på
 Dig widtaga sådana beslut, som kunna
 tillfredsställa Konungens hjerta och Med-
 borgares billiga wäntan, kunna bereda
 sällare dagar åt oss och våra Barn! —
 Herre, ack Herre hör vår bön: uprätt-
 håll den Thron, som Din hand af ålder
 rest i våra Bygder och skänk, den till styr-
 ka och prydnad, en Prins, som kan lik-
 na CARL AUGUST och en gång fullfölja
 hwad CARL den Trettonde i Ditt Namn
 begynt! Amen!

www.books2ebooks.eu